

Mile Boban OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA (17. dio)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm
 UVOD U OPIS – “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA” – DRINA br. 2 1963. (2.dio) – Otporaš
<https://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/>

OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA (17. dio)

Dodiri pregovaranja

Iz više je razloga dolazilo do dodira u svrhu pregovaranja. Prvo, partizani iz početka nisu znali, da su Hrvati toliko brojčano jaki. Zato, kad im **13. svibnja** rano popodne nije uspio njihov opći napad, a niti Hrvatima poslije podne, da se protunapadom probiju preko Drave, bili su obadvoji skloni nadmudrivanju i pregovaranju.

Vodjeni su učestali dodiri između partizanskog i hrvatskog vodstva, kojima se je na hrvatskoj strani želilo dobiti na vremenu i saznati partizanske namjere. nije ništa ozbiljnije ni organiziranije spremalo ni s jedne strane, a niti se na to pomišljalo.

Dodire za pregovore, usporedno s permanentnim naporima borbom probiti se preko Drave, nisu propustili koristiti general Herenčić, general - pukovnik Štanzer, pukovnik Sudar i drugi. *(Uz ovaj opis prilažem sliku povlačenja hrvatske vojske prema Bleiburgu. Po svim saznanjima o kojima se i štiti i govori, a to je da se je diplomatskim kanalima s obiju strana tj. zapadnih saveznika i Državne Vlade NDH došlo do uzajamnog sporazuma da se Hrvatska Vojska preda Saveznicima na Bleiburgu u svibnju 1945. To svjedoči i memorandum HDV NDH od 4 svibnja 1945. A što se je desilo na povlačenju od Zagreba do Bleiburga, treba kriviti one koji su taj uzajamni sporazum izdali i tom izdajom prešli na stranu partizana i njihovih zločina počinjenih nad hrvatskom vojskom i "gradjanstvom" kako to pisac ovog opisa ovdje često ponavlja. A oni umno bolesni, labavi i mozgom oprani Hrvati koji i danas simpatiziraju s "Savez antifašističkih boraca RH." su automatski svojim simpatijama dio priznavanja i odobravanja ovih zločina počinjenih nad nezaštićenim hrvatskim narodom. To dokazuje i današnja politika političke elite RH uklanjanjem imena ulica u Zagrebu onih zaslužnih Hrvata koji su svojim perom i znanjem svjedočili Hrvatskoj. Mo. Mile Boban, Otporaš.)*

<https://otporas.com/povlacenje-hrvatske-vojske-prema-austriji-pise-vjekoslav-maks-luburic/>

Sa hrvatske strane bila je odbijena svaka predaja ili polaganje oružja, pa de se tobože dalje nesmetano prodje.

Bilo je dosta lokalnih dodira, opet s hrvatske strane, da se dobije na vremenu i poboljšaju borbeni uslovi. Hrvatima je uostalom bilo svejedno, da li će pregovarati, zavaravati ili ne sticati slave, samo da se bilo kako, a u ovom slučaju najprihvatljivijim odugovlačenjem, izvuku iz stupice.

Tako upućen u situaciju, pukovnik je Sudar drugoga dana tih pregovara priopćio svojim podređenima, a i drugim časnicima, da vojnicima preporučuje odlazak u šumu u manjim vojnim formacijama, kako bi makar i kroz borbu stupili u dodir s manjim engleskim jedinicama, koje da su nadirale u taj kraj. Inače im je preostajalo samo razoružanje od partizana i predaja. (Svjedočanstvo Seada Zupčevića, oružničkog poručnika, od 20.9.1945. u Rimu.) *(prilažem sliku pukovnika Crne Legije Franje Sudara na Kupresu 1942. On je s lijeva. Hrvatski muslimani su ga od milja zvali "Osman-beg", mo. Mile.)*

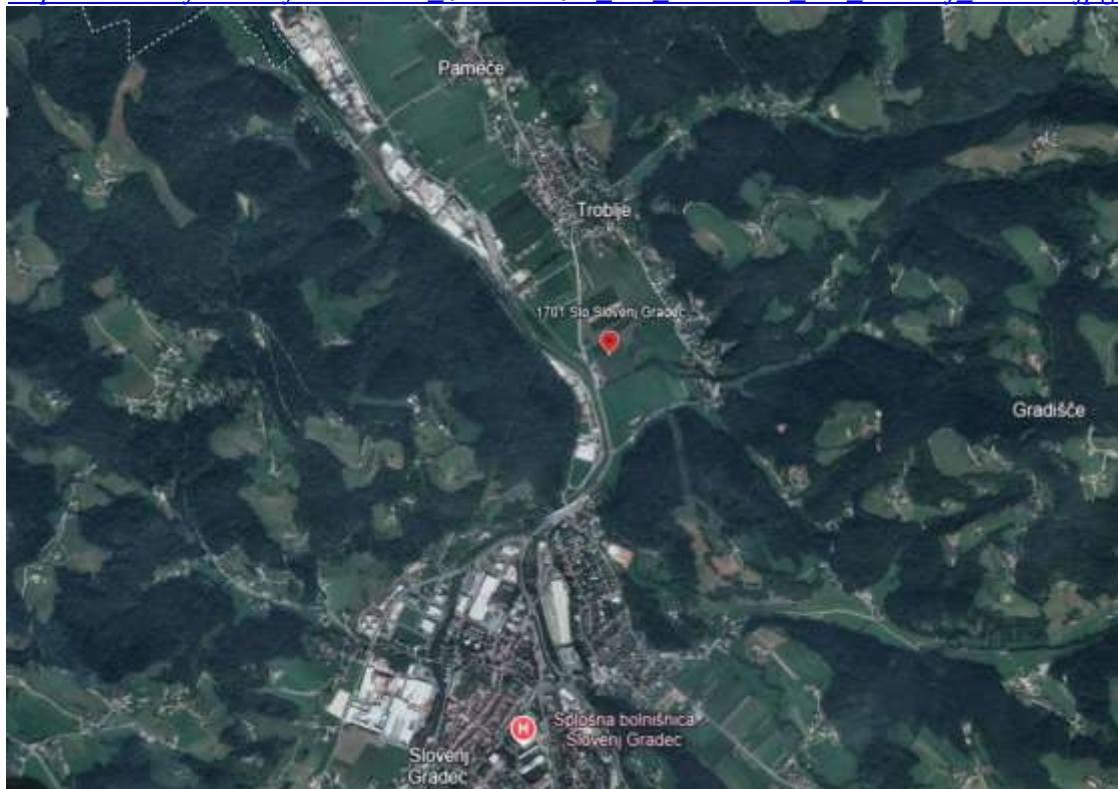
Praktički učinci pregovora bili su, da se je s Bugarima snošljivo odnosilo u danima 12., 13. i 14. svibnja. Od početka bilo je, naime, s njima pregovarano, da se sva hrvatska vojska i narod na povlačenju slobodno propuste, da prodju kroz Dravograd pod uvjetom, da se od strane hrvatske vojske ne upotrebi nikakva sila. Za vrijeme odugovlačenja vladalo je zatišje, te ni impresionirani okolni partizani na momente nisu pucali. Kada su, međjutim, 14. svibnja Bugari dobili pojačanje u topovima, ponovno su napali.

Bilo je partizana, koji su na početku pregovaranja običavali govoriti, da će trećeg dana kazati, da li će hrvatske skupine propustiti bez borbe ili ne. Ali i ti, ne dočekavši treći dan, napali su 13. svibnja o podne - u drugoj fazi.

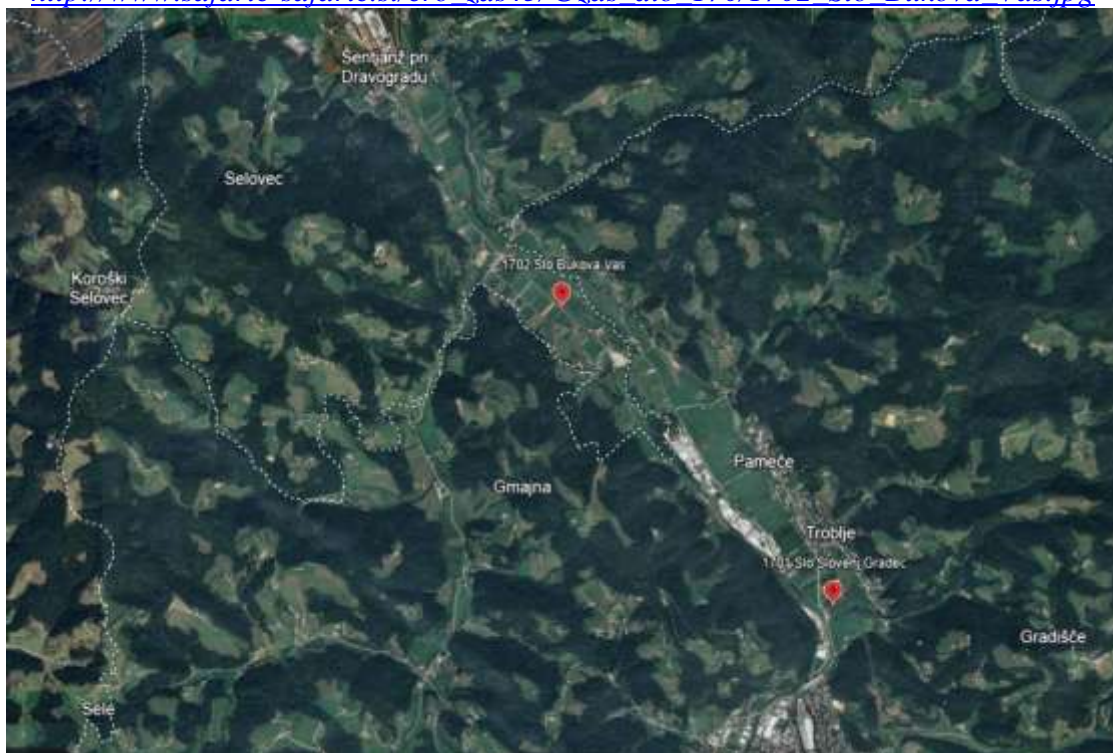
Na cijelom dravogradskom prostoru povlačenja mnoštvo je znalo za dodire i vodjenje pregovora. Opjevalo ih je, kako je željelo, da ispadnu.

O vodjenim pregovorima sa Bugarima mnoštvo je govorilo, da će biti "nešto". Hranjeno dobrom nadom u ishod ovih, i općih pregovora, neke su se skupinice zadržale u dolini i uvalama, kojom prolazi put Slovenjgradec (1701 Slo Slovenj Gradec) - Bukova Vas (1702 Slo Bukova Vas) i čekale, dok se 14. svibnja nije dogodilo to "nešto", kada su ojačani Bugari napali.

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_170/1701_Slo_Slovenj_Gradec.jpg

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_170/1702_Slo_Bukova_Vas.jpg

Mnoštvo se je naravno čudilo, da se tako dugo mora čekati na rezultat pregovora. Svašta se je i naklapalo. Jedni su doznali istinu, da partizani ne puštaju preko mosta na Dravi, a drugi su maštali, da dolazi engleska komisija, koja će pregledati ljude. Jedna je skupina već nekoliko sati čekala poredana. Rekoše joj na koncu, da je komisija pregledala negdje naprijed 12.000 hrvatske vojske i, budući je bila zadovoljna, da druge ne treba pregledavati. *(Dok ovo prepisujem četvrtak 2 ožujka 2023., dolazi mi na um reći i to da danas, dva mjeseca manje od 78 godina od ovih dogodovština naše hrvatske tragedije da nema niti jednog živućeg svjedoka te tragedije. Zato je na nama koji smo imali priliku o ovome čitati ono što su očevidci i živi svjedoci o tome pričali a hrvatske iseljeničke knjige i novine o tome pisale. Prilažem sliku knjige "BLEIBURŠKA TRAGEDIJA HRVATSKIG NARODA" Hrvatska Revija 1976., 700 stranica, puna iskaza raznih živući svjedoka. Nije mi namjera iznositi bilo koje iskaze iz ove knjige, osim reći to da je na nama danas živima našu*

hrvatsku istinu iznositi a ne istinu zaobilaziti, nijekati i iskrivljivati kao što to mnogi čine, posebice današnja politička elita u Zagrebu. Mile Boban.)

Tako su se za sve vrijeme čekanja širile lažne i neozbiljne vijesti, jer nije bilo čvrstog vodstva ni zapovijedanja s jednog mjesta. Među vojnicima je međutim vladalo javno mnijenje, da su pregovori počivali na krivim obavijestima i pretpostavkama, jer da je raspoloženje vojske bilo borbeno i da je ona mogla dati uspješan otpor.

U nizu raznih preporuka, koje su širili časnici, predvodnici, jače se je čulo: **"Braćo, prevareni smo! Tko hoće neka se preda, tko ne - s nama u šumu ..."**

Nastavlja se (18. dio) III. faza.